

24

Stil...

Het wordt opeens erg stil, terwijl Pipa en ik via de Oude Omgevallen Kokospalm de rivier oversteken.
Voorzichtig, want de vele mossen op de half vermolmde boombrug maken die spekglad.
Wij, chimpansees, hebben een grondige hekel aan water.
Zeker als daar ook nog eens dodelijk giftige cobra's in rond zwemmen!
De weervogels in het Buffelwoud stoppen met zingen, als wij de overkant bereiken en weer voet aan wal zetten.
Zelfs de krekels zwijgen.
Dat is geen goed teken.
Dat doen ze enkel als er gevaar dreigt.
Ik spied gespannen in het rond en zie opeens hoe Tarkus en enkele van zijn vechtjassen zich in de struiken hebben verstopt.
Ook Pipa heeft hen gezien.
We maken als de bliksem rechtsomkeert, terwijl Tarkus en zijn kompanen luid schreeuwend de achtervolging inzetten.

Met deze groep chimpansees valt niet te sollen.
Maar midden op de boombrug glijd ik uit en plons halsoverkop
in de rivier.
Een scherpe pijn schiet door mijn hoofd.
Alles wordt troebel en wazig.
Ik zie nog heel even hoe Pipa mij van op de boomstam hevig
geschrokken aankijkt.
Dan wordt alles zwart.

25

Boppel

'Pan...?'

Het zwart voor mijn ogen wordt grijs.

Als een dikke mist.

'Pan...?!'

De mistwolk wordt dunner.
'Kom op, Pan! Word wakker!'
De mistwolk in mijn hoofd lost nu helemaal op.
Ik trek mijn ogen open en zie overal sterren.

Duizenden steensterren en Luna, die plaatsmaakt voor Pipa's gezicht.

Ze kijkt me bezorgd aan.

Maar zucht dan opgelucht.

Mijn achterhoofd gloeit.

Ik wil overeind gaan zitten, maar Pipa duwt me zachtjes weer neer.

'Blijf nog maar even rustig liggen, Pan.'

Mijn hoofd ruist en tsjirpt alsof er een hele zwerm krekels in zit.

De steensterren draaien in het rond.

'Wa... Wat is er gebeurd, Pi... Pipa?'

'Je bent toen je in de rivier viel met je hoofd tegen een rots aangebotst.'

Ik voel aan de bobbel op mijn achterhoofd.

Die is bijna net zo groot als de droomsteen om Pipa's hals.

In een flits zie ik opeens weer hoe Tarkus uit de struiken springt en, met zijn kompanen in zijn spoor, als een speer op ons af stuift.

Ik veer overeind en kijk geschrokken om me heen.

'Sst, rustig maar, Pan,' sust Pipa. 'We zijn aan die bruten ontsnapt.'

'Ma...Maar hoe...hoe...?'

'Toen ik zag hoe je kopje onder ging, ben ik je achterna gesprongen. Ik kon je nog net grijpen voor de rivier je mee-sleurde en me vastklampen aan een voorbij drijvende boomstam.'

Ik pijnig mijn hersenen.

Maar ik herinner me daar niets van.

Alles blijft zwart in mijn hoofd.
'Tarkus en zijn kompanen zijn ons nog een hele tijd langs de
oever gevolgd, maar bij het watervalletje gaven ze het op.'
De steensterren draaien almaar trager.
De pijn in mijn hoofd wordt zachter.
De zwerm krekels stopt met tsjirpen.
Het geruis blijft.
Maar dat komt van de rivier, die wat verderop voorbij stroomt,
besef ik nu pas.
Ik ga half overeind zitten en kijk verdwaasd om me heen.
'Waar zijn we, Pipa?'
Ze kijkt me strak aan en haalt haar schouders op.
'Geen idee. Ergens diep in het Buffelwoud, waar ik nog nooit
ben geweest...'
Haar stem klinkt een beetje bang.
In de verte grommelt Borrom, de god van donder en bliksem.

